

Νικ Χόρνμπυ

Ακριβώς σαν εσένα

«Ο Χόρνμπυ είναι
ο ποιητής της
καθημερινότητας».

Observer

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΧΙΛΝΤΑ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Νικ Χόρνμπυ

Ακριβώς σαν εσένα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

ΧΙΛΝΤΑ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 539

Νικ Χόρνμπυ, *Ακριβώς σαν εσένα*

Nick Hornby, *Just like you*

Μετάφραση: Χίλντα Παπαδημητρίου

Υπεύθυνη έκδοσης: Σταύρη Ιωαννίδου

Επιμέλεια-Διόρθωση: Μάγδα Τικοπούλου

Σελιδοποίηση: Παναγιώτης Βογιατζάκης

Εικαστικό εξωφύλλου: Quentin Monge/ Handsome Frank, «Just Like You»

Copyright© Nick Hornby, 2020

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2021

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τις εκδόσεις

Penguin Random House, 2020

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Ιούνιος 2022

KET Δ786 ΚΕΠ 288/22

ISBN 978-618-07-0000-8

1

ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙ να πει κάποιος με σχετική βεβαιότητα τι απεχθάνεται περισσότερο στον κόσμο; Αναμφίβολα εξαρτάται από την εγγύτητα του πράγματος που απεχθάνεται σε κάθε δεδομένη στιγμή, αν είναι κάτι που πράττεις, ακούς ή τρως τη συγκεκριμένη ώρα. Απεχθανόταν τη διδασκαλία της Άγκαθα Κρίστι στην πρώτη γυμνασίου, απεχθανόταν όλους ανεξαιρέτως τους Συντηρητικούς υπουργούς Παιδείας, απεχθανόταν τους ήχους που έβγαζε ο μικρότερος γιος της όταν έκανε εξάσκηση στην τρομπέτα, απεχθανόταν το συκώτι όλων των ζώων, τη θέα του αίματος, τα τηλεοπτικά ριάλιτι, τη μουσική grime* και τις συνήθειες αφηρημένες έννοιες: παγκόσμια φτώχεια, πόλεμος, πανδημίες, ο επικείμενος θάνατος του πλανήτη και ούτω καθεξής. Αλλά δε συνέβαιναν σ' εκείνη, εκτός από τον επικείμενο θάνατο του πλανήτη, ωστόσο ακόμα κι αυτός ήταν μόνο επικείμενος. Τον περισσότερο καιρό δεν είχε την πολυτέλεια να τα σκέφτεται. Τη συγκεκριμένη στιγμή,

---

* Grime: είδος μουσικής που γεννήθηκε στο ανατολικό Λονδίνο και συνδυάζει στοιχεία από garage, hip-hop, rap και jungle. (Όλες οι σημειώσεις είναι της μεταφράστριάς).

στις 11.15 ενός παγωμένου σαββατιάτικου πρωινού, αυτό που απεχθανόταν περισσότερο στον κόσμο ήταν να περιμένει στην ουρά έξω από το κρεοπωλείο ακούγοντας την Έμμα Μπέικερ να φλυαρεί περί σεξ.

Για λίγη ώρα προσπαθούσε να ξεφύγει από το βεληνεκές της Έμμα, αλλά η κίνηση ήταν ανεπαίσθητη και, όπως υπέθετε απαισιόδοξα, θα χρειαζόταν άλλα τέσσερα πέντε χρόνια ακόμα. Είχαν γνωριστεί όταν τα παιδιά τους ήταν μικρά και πήγαιναν στο ίδιο νηπιαγωγείο· καλούσε η μία τα παιδιά της άλλης για φαγητό, η άλλη ανταπέδιδε και η πρώτη το ξανάκανε. Τα παιδιά ήταν ίδια, λίγο ως πολύ, τότε. Δεν είχαν αναπτύξει προσωπικότητα και οι γονείς τους δεν είχαν αποφασίσει ακόμα τι λογής άνθρωποι θα γίνονταν. Η Έμμα και ο σύζυγός της είχαν διαλέξει ιδιωτικό δημοτικό σχολείο για τα δικά τους, και η άμεση συνέπεια ήταν ότι τα αγόρια της Λούσου άρχισαν να τα βρίσκουν ανυπόφορα. Οι κοινωνικές σχέσεις σταμάτησαν κάποια στιγμή, αλλά τι γίνεται όταν κατοικείς κοντά σε κάποιον και ψωνίζεις στα ίδια μαγαζιά;

Η Λούσου μισούσε ένα συγκεκριμένο στάδιο της ουράς: τη φάση όπου βρισκόσουν έξω ακριβώς από την πόρτα, που ήταν κλειστή τον χειμώνα, και έπρεπε να αποφασίσεις αν υπήρχε χώρος στο εσωτερικό του μαγαζιού. Αν έμπαινε πολύ νωρίς, αναγκαζόταν να στριμωχτεί πάνω σε κάποιον, ρισκάροντας συγχρόνως τις ανήσυχες ματιές όσων νόμιζαν ότι ήθελε να παραβιάσει την ουρά· όταν

καθυστερούσε, κάποιος από πίσω θα της κορνάριζε, μεταφορικά μιλώντας, για τη δειλία της. Θα της πρότεινε ήρεμα: «Δε θέλετε να...» ή «Νομίζω ότι έχει χώρο εκεί μέσα τώρα». Η κατάσταση θύμιζε το εξής: την απεμπλοκή από μια διασταύρωση που απαιτεί επιθετικότητα. Πάντως δεν την πείραζαν τα κορνάρια όταν οδηγούσε. Γυαλί και μέταλλο τη χώριζαν από τους άλλους οδηγούς, οι οποίοι χάνονταν σε κλάσματα δευτερολέπτου – δε θα τους ξανάβλεπε ποτέ. Οι άνθρωποι στην ουρά ήταν γείτονές της. Ήταν αναγκασμένη να ζει με τα σκουνητήματα και την αποδοκιμασία τους κάθε Σάββατο. Θα μπορούσε να πάει στο σουπερμάρκετ φυσικά, αλλά τότε δε θα βοηθούσε τα *Καταστήματα της Γειτονιάς να μην Κλείσουν*.

Και άλλωστε ο κρεοπώλης ήταν εξαιρετικός, οπότε ήταν διατεθειμένη να ξοδέψει κάτι παραπάνω. Οι γιοι της δεν έτρωγαν ούτε ψάρι ούτε λαχανικά, κι έτσι είχε αποφασίσει απρόθυμα ότι τους νοιαζόταν πολύ για να τους αφήσει να καταναλώνουν αντιβιοτικά, ορμόνες και τα διάφορα άλλα χημικά που περιείχε το φτηνότερο κρέας· δεν ήθελε να τους δει κάποια μέρα να γίνονται σαν τις Ανατολικοευρωπαϊές αρσιβαρίστριες. (Εντούτοις, αν κάποια μέρα επέλεγαν να γίνουν σαν τις Ανατολικοευρωπαϊές αρσιβαρίστριες, θα ενέκρινε και θα αποδεχόταν πλήρως την απόφασή τους. Δεν ήθελε απλώς να τους επιβάλει αυτό το πεπρωμένο.) Ο Πολ βοηθούσε στην εξάρτηση των αγοριών από το μοςχάρι. Δεν ήταν τσιγκούνης. Ένωθε ενοχές για τα πάντα. Κρατούσε τα τελειώς απαραίτητα χρήματα για να ζει, ή και λιγότερα, και της έδινε τα υπόλοιπα.

Η περίπλοκη απόφαση μέσα-ή-έξω απείχε πιθανότατα άλλα δέκα λεπτά. Οι τιμές και η ποιότητα προσέλκυαν τους κατοίκους του συγκεκριμένου δημοτικού διαμερίσματος του Λονδίνου, οπότε οι ουρές ήταν μεγάλες και οι πελάτες ψώνιζαν με το πάσο τους, μόλις κατόρθωναν να στριμωχτούν στο εσωτερικό. Η εμμονή της Έμμα Μπίκερ με το σεξ εκδηλωνόταν εδώ και τώρα και ήταν αφόρητη.

«Ξέρεις κάτι; Σε ζηλεύω» της είπε.

Η Λούσυ δεν απάντησε. Η λακωνικότητα ήταν το μοναδικό της όπλο. Εξωτερικά ενδεχομένως να έμοιαζε άχρηστο, επειδή η φλυαρία συνεχιζόταν ακατάσχετη, αλλά κάθε απόπειρα να απαντήσει στην ερώτηση θα είχε ως συνέπεια έναν ασυγκράτητο χείμαρρο.

«Θα κάνεις σεξ με κάποιον με τον οποίο δεν έχεις ξανακάνει ως τώρα».

Η Λούσυ δεν το θεωρούσε ιδιαίτερη τύχη αυτό, υπό την έννοια ότι, αν συνέβαινε, δε θα ήταν κανένα σπουδαίο κατόρθωμα. Σε τελευταία ανάλυση, ήταν μια πιθανή προοπτική για τα περισσότερα αρτιμελή άτομα στον κόσμο, είτε επέλεγαν να εκμεταλλευτούν την ευκαιρία είτε όχι. Αλλά το γεγονός ότι η Λούσυ ήταν ελεύθερη προσέλκυε την Έμμα στο ίδιο θέμα ξανά και ξανά. Για την Έμμα, παντρεμένη πολλά χρόνια μ' έναν άντρα τού οποίου τις ανεπάρκειες, στην κρεβατοκάμαρα και σε κάθε άλλο δωμάτιο, δεν έκανε καμία προσπάθεια να κρύψει ή να υπερασπιστεί, το διαζύγιο σήμαινε σεξ' παραδόξως ή και ανοήτως, σκεφτόταν η Λούσυ, με δεδομένο ότι η δική της εμπειρία ως τώρα σήμαινε καθόλου σεξ. Με άλλα λόγια, η κατάσταση της Λούσυ ως ελεύθε-

ρης αποτελούσε μια οθόνη πάνω στην οποία η Έμμα πρόβαλλε ατελείωτες φαντασιώσεις.

«Τι ψάχνεις; Σ' έναν άντρα;»

Στην αληθινή ζωή ή στο μυαλό της Λούσου οι άνθρωποι στην ουρά είχαν βουβαθεί.

«Τίποτα. Δεν ψάχνω κάτι.»

«Άρα ποιο το νόημα του αποψινού;»

«Κανένα».

Οι απαντήσεις έλεγαν ένα μικρό μέρος μιας πολύ μεγάλης ιστορίας. Και όντως, ένας εικαστικός που χρησιμοποιεί κείμενα στα έργα του θα μπορούσε να διαλέξει τυχαία από μια πολύ μεγάλη ιστορία τις λέξεις «τίποτα», «κανένα» και «νόημα», με σκοπό να εκφράσει ένα μήνυμα που θα κοντράριζε ειρωνικά την πρόθεση του αφηγητή.

«Προσωπική υγιεινή» είπε η Λούσου ξαφνικά.

«Τι;»

«Αυτό ψάχνω».

«Έλα τώρα, κοπέλα μου. Μπορείς να ζητήσεις πολύ περισσότερα».

«Η προσωπική υγιεινή είναι σημαντική».

«Δεν τον θέλεις όμορφο; Ή διασκεδαστικό; Ή πλούσιο; Ή καλό στο κρεβάτι; Κάποιον με πέος που να μην τον απογοητεύει ποτέ; Κάποιον που να του αρέσει να σου κάνει στοματικό σεξ;» Πίσω τους κάποιος γέλασε πνιχτά. Καθώς οι υπόλοιποι στην ουρά είχαν σιγήσει πια τελείως, υπήρχε μεγάλη πιθανότητα η Έμμα να είχε πυροδοτήσει τα πνιχτά γέλια.

«Όχι».

Ξανά μια πολύ σύντομη απάντηση, που δεν έλεγε όλη την αλήθεια ή κάποιο μέρος της.

«Εγώ πάντως αυτό θα έψαχνα».

«Μαθαίνω περισσότερα για τον Ντέιβιντ απ' όσα θέλω να ξέρω».

«Είναι καθαρός τουλάχιστον. Μυρίζει σαν τον Τζέιμς Μποντ συνήθως».

«Τι σου έλεγα; Δεν έχει τίποτα απ' όσα μου λες να ψάξω και είσαι ακόμα μαζί του».

Τώρα που το σκεφτόταν σοβαρά –γιατί η αλήθεια ήταν ότι δεν την είχε απασχολήσει ιδιαίτερα το ζήτημα μέχρι τις αρχές της βδομάδας– η προσωπική υγιεινή ήταν πιο σημαντική από σχεδόν κάθε άλλο χαρακτηριστικό που μπορούσε να σκεφτεί. Φαντάσου να ήταν η Έμμα σε θέση να της βρει έναν πιθανό σύντροφο ο οποίος θα διέθετε κάθε παραξενιά και προσόν που ήθελε σ' έναν άντρα – ή τουλάχιστον όσα μπορούσε να σκεφτεί η Λούσυ εδώ και τώρα, στην ουρά του κρεοπωλείου, ενώ δεν ήξερε καν τι να πει. Φαντάσου να αγαπούσε, αυτός ο απίθανος άντρας, τα δροσερά λουλούδια και τις ταινίες του Ασγκάρ Φαραντί, να προτιμούσε τις πόλεις από την εξοχή, να διάβαζε λογοτεχνία –αληθινή λογοτεχνία, όχι μυθιστορήματα για τρομοκράτες και υποβρύχια– και, πράγματι, να του άρεσε να κάνει και να δέχεται στοματικό σεξ, να ήταν ευγενικός με τους γιους της, να ήταν ψηλός, μελαχρινός, καλοφτιαγμένος, φερέγγυος, διασκεδαστικός, έξυπνος, προοδευτικός πολιτικά, συναρπαστικός.

Ο τύπος λοιπόν σκάει μύτη για να τη συνοδεύσει για φαγητό σε ένα εστιατόριο ήσυχο, κομψό και μοδάτο, κι εκείνη προσέχει αμέσως ότι μυρίζει απαίσια. Ε ναι, αυτό θα ήταν το τέλος της ιστορίας, έτσι δεν είναι; Τίποτα

άλλο δε θα είχε κανένα νόημα απολύτως. Η ανεπαρκής προσωπική υγιεινή υπερτερεί όλων των άλλων. Όπως επίσης η αγένεια, το ποινικό μητρώο για περιστατικά ενδοοικογενειακής βίας –ή έστω οι απλές φήμες για κάτι τέτοιο– και οι απαράδεκτες φυλετικές απόψεις. Α, και η εξάρτηση από το ποτό και τα ναρκωτικά, αν κι αυτό ήταν αυτονόητο με δεδομένο όλα όσα είχαν συμβεί. Η απουσία καίριων αρνητικών ιδιοτήτων ήταν πιο σημαντική από την ύπαρξη της όποιας θετικής.

Η Λούσυ πρόσεξε κακόκεφα ότι πλησίαζαν στο αποφασιστικό σημείο. Στο εσωτερικό επικρατούσε χάος, απ' ό,τι έβλεπε. Μια διπλή ουρά έφτανε ως το βάθος του μαγαζιού, άρα το θέμα δεν ήταν μόνο να βρεις αρκετό χώρο για να μπεις. Στο άνοιγμα της πόρτας βρίσκονταν εκείνοι που στέκονταν στη μέση της ουράς, η οποία έστριβε σαν φίδι· έτσι, για να φτάσεις στο τέλος της, θα έπρεπε να ανοίξεις δρόμο μέσα από το πλήθος –οι πελάτες άρχιζαν να μοιάζουν με κοσμοσυρροή αντί για οργανωμένα ουρά–, δημιουργώντας ακόμα περισσότερη πίεση και σ' αυτόν που έσπρωχνε και σ' εκείνους που σπρώχνονταν.

«Νομίζω ότι μπορούμε να μπούμε μέσα και οι δύο» είπε η Έμμα.

«Μετά βίας υπάρχει χώρος για ένα άτομο» απάντησε η Λούσυ.

«Οχ, έλα».

«Όχι, σε παρακαλώ».

«Νομίζω ότι μάλλον μπορείτε να μπείτε μέσα» είπε η γυναίκα πίσω τους.

«Μόλις έλεγα στη φίλη μου ότι δεν μπορούμε» είπε κοφτά η Λούσυ.

Ένα ζευγάρι βγήκε από το κατάστημα, κουβαλώντας βαριές λευκές πλαστικές σακούλες με τεράστια κομμάτια ματωμένου κρέατος. Αν σκόπευαν να τα καταναλώσουν τις επόμενες επτά μέρες, θα αρρώσταιναν σοβαρά από καρδιοπάθεια και καρκίνο των εντέρων και θα μείωναν το μήκος της ουράς την επόμενη βδομάδα.

Η Έμμα άνοιξε την πόρτα και μπήκε.

«Εσύ την άφησες να μπει στην ουρά» είπε η γυναίκα πίσω της.

Η Λούσυ το είχε ξεχάσει αυτό.

«Και τώρα αυτή είναι μέσα κι εσύ δεν είσαι».

Κάπου σ' αυτό το σχόλιο υπήρχε ένας συμβολισμός.

Εκατόν είκοσι λίρες ήταν πολλά λεφτά για να τα ξοδέψει κανείς σε κρέας. Ο Τζόζεφ αναρωτήθηκε αν το ζευγάρι θα προσπαθούσε να μειώσει τον λογαριασμό, να αφήσει τα φιλέτα ή το χοιρινό ρολό, ας πούμε, αλλά δεν έκαναν τίποτα. Ούτε που τρεμόπαιξε το μάτι τους, όταν τους είπε τι χρωστούσαν. Την πρώτη φορά που ζήτησε από μια πελάτισσα ένα τριψήφιο ποσό, είχε πάρει μια απολογητική έκφραση – γκριμάτσα μάλλον, λες και ετοιμαζόταν να της δώσει μπουνιά. Αλλά εκείνη δεν αντέδρασε σαν να πόνεσε, απ' όσο κατάλαβε ο Τζόζεφ, ο οποίος κατέληξε να αισθάνεται λες και είχε κάνει κάτι άκομφο. Την επόμενη φορά το έπαιξε άνετος, αλλά ο πελάτης ένωσε υποχρεωμένος να εξηγήσει ότι περίμενε συγγενείς, δεν είχε τη δυνατότητα να ξοδεύει τόσα λεφτά κάθε βδομάδα, και ούτω καθεξής. Οι άνθρωποι που ζούσαν στη γειτονιά δεν ήταν κυριλέ, υπό την έννοια ότι φορού-

σαν μπλουτζίν και δε μιλούσαν σαν τον πρίγκιπα Κάρλο, αλλά προφανώς είχαν χρήματα, και μερικές φορές αυτό τούς δημιουργούσε κάποια ελαφριά αμηχανία. Ο Τζόζεφ δεν έδινε δεκάρα τσακιστή. Ήθελε αυτά που είχαν, και μια μέρα θα τα αποκτούσε. Επειδή αυτός έβγαζε μεροκάματο εκατόν δέκα λίρες στο κρεοπωλείο δε σήμαινε ότι μισούσε τους ανθρώπους που ξόδευαν εκατόν είκοσι λίρες σε κρέας.

Πιο πολύ τον ενοχλούσε η φωνακλού ξανθιά που στριμώχτηκε στο κατάστημα, μόλις βγήκε το ζευγάρι με τα κρέατα αξίας εκατόν είκοσι λιρών. Ήταν μελάς, ενός πολύ συγκεκριμένου είδους: Κάθε Σάββατο προσπαθούσε να τον φλερτάρει. Έλεγε αστεία για λουκάνικα και χοιρινά μπουτάκια, και ο Τζόζεφ δεν είχε ιδέα τι έπρεπε να πει ή να κάνει, οπότε χαμογελούσε ψυχρά. Όταν ξεκίνησε όλο αυτό, προσπαθούσε να αποφεύγει να την εξυπηρετεί, αλλά γρήγορα κατάλαβε ότι αυτό ήταν χειρότερο, επειδή η ξανθιά αγνοούσε την Κας, τον Κρεγκ ή όποιον άλλον την εξυπηρετούσε και του πετούσε τα αστεία της για λουκάνικα, ούτως ή άλλως. Έτσι όμως η αμηχανία γινόταν ανυπόφορη, επειδή ανακάτευε τον ίδιο τον Τζόζεφ, τον πελάτη του, τη φωνακλού κυρία και όποιον συνάδελφο την εξυπηρετούσε. Όταν το χρονομετρούσε σωστά, κατάφερνε να περιορίσει τον μελά.

Δε χρειάστηκε να κάνει κάτι περίπλοκο. Ήταν η επόμενη πελάτισσά του.

«Καλημέρα, Τζο».

Δεν τον έλεγαν Τζο. Τον έλεγαν Τζόζεφ. Το έγγραφε το ταμπελάκι στην ποδιά του. Αλλά πρόσφατα εκείνη είχε αποφασίσει ότι έπρεπε να είναι πιο φιλική μαζί του.

«Τι θα θέλατε;»

«Α, μάλιστα. Καλή ερώτηση».

Τουλάχιστον είχε την ευπρέπεια να το πει σιγανά, έτσι που την άκουσαν μόνο τα τρία τέσσερα άτομα που στέκονταν δίπλα και πίσω της ακριβώς. Τον κοίταξαν, για να δουν αν θα το συνέχιζε. Εκείνος χαμογέλασε ψυχρά στη φωνακλού ξανθιά.

«Ξέρω, είμαι σκανδαλιάρα» του είπε. «Η θα γινόμουν, ευκαιρίας δοθείσης. Μου δίνεις μισή ντουζίνα χοιρινά λουκάνικα με πράσο, παρακαλώ; Όχι από τα λεπτά».

Ακόμα κι αυτό υποτίθεται ότι ήταν αστείο.

«Κατάλαβα».

Της έδωσε τα λουκάνικα και μετά λίγο κόντρα φιλέτο και ύστερα τέσσερα στήθη κοτόπουλου. Ο Τζόζεφ κατάλαβε ότι η ξανθιά ετοιμαζόταν να πει κάτι για τα δικά της στήθη, ή για στήθη γενικώς, γι' αυτό και μίλησε πρώτος.

«Κας, μπορείς να πας πίσω να τους πεις ότι χρειαζόμαστε κι άλλο φιλέτο;»

«Λούσου!»

Η φωνακλού ξανθιά έκανε νόημα στη φίλη της, προσπαθώντας να την πείσει να πάει στον πάγκο, και η φίλη, μια πιο μικροκαμωμένη και νόστιμη καστανή, της έγνεφε αρνητικά με μια γκριμάτσα αμηχανίας. Ήταν λες και οι άνθρωποι στην ουρά ήταν κομπάρσοι σε μια ταινία για γυναίκες που ήταν κολλητές παρά τους αντίθετους χαρακτήρες τους. «Θα σε δω έξω» είπε η Λούσου.

Η φωνακλού ξανθιά κούνησε το κεφάλι της με απόγνωση, λες και η άρνηση της φίλης της να σπρώξει το πλήθος για να εξυπηρετηθεί, ενώ δεν ήταν η σειρά της, ήταν ακριβώς το λάθος που διέκρινε όλους τους τομείς της ζωής της.

«Μερικοί άνθρωποι είναι αδιόρθωτοι» είπε η φωνακλού ξανθιά στον Τζόζεφ, ενώ πληκτρολογούσε τον κωδικό της κάρτας της, και τον κοίταξε. Εκείνος προσπάθησε να μην ανατριχιάσει.

«Θα μπορούσα να τον καταβροχθίσω» είπε η Έμμα, όταν βρέθηκαν και οι δύο έξω από το κατάστημα.

«Ποιον;»

«Τον Τζο. Τον νεαρό που με εξυπηρέτησε».

«Δε φάνηκε να ενδιαφέρεται να τον καταβροχθίσεις».

«Δεν ξέρει πώς θα τον μαγειρέυα».

Η Λούσυ θεώρησε άκυρη τη δήλωση. Το να ξέρεις πώς θα σε μαγειρέψουν δεν κάνει πιο δελεαστική την προοπτική του καταβροχθίσματος.

«Δε νομίζεις ότι μοιάζει με κάποιον; Κάποιον σέξι ηθοποιό ή τραγουδιστή;»

«Ίσως».

«Είμαι σίγουρη».

Η Λούσυ ήξερε ότι το πλαίσιο αναφοράς της Έμμα δεν ήταν ευρύ. Σχεδόν σίγουρα θα πρέπει να της θύμιζε τον Ίντρις Έλμπα στα νιάτα του ή ενδεχομένως τον Γουίλ Σμιθ στα νιάτα του.

«Ο Ντένζελ Ουάσιγκτον στα νιάτα του» είπε η Έμμα.
«Δεν το βλέπεις;»

«Μπα» είπε η Λούσυ. «Αλλά βλέπω ότι από τα τρία μαύρα πρόσωπα που διαθέτει η τράπεζα δεδομένων σου μοιάζει πιθανότατα περισσότερο με τον Ντένζελ Ουάσιγκτον στα νιάτα του».

«Ξέρω πολύ περισσότερους από τρεις. Διάλεξα τον συγκεκριμένο γιατί του μοιάζει πράγματι».

Η Έμμα εργαζόταν περιστασιακά ως διακοσμήτρια εσωτερικών χώρων και η Λούσυ θα έμενε εμβρόντητη αν μάθαινε ότι είχε ποτέ μαύρο πελάτη. Όλες οι άλλες δραστηριότητες που ίσως θα της πρόσφεραν επιλογές σύγκρισης με τον Τζόζεφ –αθλητισμός, μουσική, βιβλία, πολιτική έστω– της ήταν παντελώς αδιάφορες. Η Λούσυ είχε κάνει αρκετές συζητήσεις με παιδιά και συναδέλφους για να αντιλαμβάνεται πόσο βαθιά πήγαινε αυτό το πράγμα, αλλά πώς να ξεκινήσει μια ανάλογη συζήτηση μ' ένα άτομο τόσο αδαές και αδιάφορο όπως η Έμμα; Γι' αυτό δε δοκίμασε καν – ούτε σκόπευε στο μέλλον.

Επέστρεφαν με τα πόδια τώρα. Η Έμμα κατοικούσε δύο δρόμους παραπέρα, σ' ένα από τα μεγαλύτερα σπίτια στα ριζά του λόφου. Μια φορά κι έναν καιρό ήταν γειτόνισσες, αλλά μετά το διαζύγιο, το οικογενειακό σπίτι είχε πουληθεί και η Λούσυ με τα αγόρια είχαν μετακομίσει σ' ένα μικρότερο.

«Τα παιδιά είναι με τον Πολ αυτό το Σαββατοκύριακο;»

«Ναι».

«Δηλαδή αν το αποψινό πάει καλά...»

«Δεν πρόκειται να κοιμηθώ με κανέναν απόψε».

«Δεν ξέρεις».

«Έχεις απατήσει ποτέ τον Ντέιβιντ;»

«Λούσυ! Έλεος!»

«Τι;»

«Δεν μπορείς να ρωτάς κάτι τέτοιο!»

«Επειδή;»

«Είναι εμπιστευτικό».

Η Λούσυ ήξερε πως η πληροφορία που η Έμμα δεν ήθελε να αποκαλύψει ήταν ότι είχε μείνει πιστή στον σύζυγό της καθ' όλη τη διάρκεια του έγγαμου βίου της. Ήταν το βαθύ, σκοτεινό μυστικό της: ότι, παρά τις κουβέντες περί καταβροχθισμάτων και λουκάνικων, η Έμμα δεν είχε κάνει τίποτα και δε θα έκανε ποτέ. Ναι, ήταν αξιοθρήνητο αλλά αληθινό· δεν ήταν παρά μία ακόμα καταθλιπτική και μόνη παντρεμένη γυναίκα, που δε θα εγκατέλειπε την ιδέα ότι ένας νεαρός ίσως ήθελε να την πηδήσει. Και τι κακό είχε αυτό; Ο καθένας τα βγάζει πέρα όπως μπορεί.

«Γιατί η δική μου σεξουαλική ζωή είναι προς συζήτηση, ενώ η δική σου δεν είναι;»

«Επειδή είσαι ελεύθερη».

«Και οι ελεύθεροι έχουν δικαίωμα στο απόρρητο της σεξουαλικής τους ζωής».

«Ναι, αλλά εσύ γνωρίζεις τον Ντέιβιντ».

«Δε θα του έλεγα τίποτα».

«Δεν εννοώ αυτό».

«Άρα τον έχεις απατήσει».

«Ας αλλάξουμε θέμα».

Και έτσι γλίτωσαν η τιμή και η υπόληψη της Έμμα.

Της άρεσε η καινούρια ησυχία των σαββατιάτικων απογευμάτων. Τον χειμώνα, όταν ο καιρός ήταν πολύ βρο-

χερός για να παίξουν ποδόσφαιρο στο γήπεδο με τους φίλους τους, το ένα αγόρι έβλεπε ανθρώπους να βλέπουν ποδόσφαιρο στις αθλητικές ειδήσεις, ακούγοντας συγχρόνως μουσική grime και παίζοντας ένα παιχνίδι στο κινητό του, ενώ το άλλο έπαιζε FIFA στην κονσόλα Xbox φωνάζοντας σε φίλους μέσα από τα ακουστικά του. Ένα τελείως διαφορετικό είδος φασαρίας, που η Λούσυ δεν ήθελε να ακούει. Τώρα που περνούσαν τα Σάββατα με τον Πολ, μπορούσε να διαβάζει, να λύνει σταυρόλεξα, να ακούει μουσική που θα έκανε τους γιους της να ξεφυσούν οργισμένοι (Μότσαρτ) ή να χαχανίζουν (Κάρολ Κινγκ). Η ώρα του σούρουπου δεν της άρεσε. Ένα οικογενειακό σπίτι, ακόμα κι ένα οικογενειακό σπίτι που είχε συρρικνωθεί εξαιτίας ανεξέλεγκτων καταστάσεων, ανήκε σε μια οικογένεια, και η σιωπή στις επτά το απόγευμα θύμιζε μια κάποια αποτυχία. Δεν ήταν δική της αποτυχία, κατά την άποψή της τουλάχιστον, αλλά δεν είχε σημασία ποιος τη διεκδικούσε.

Και απόψε δε χρειαζόταν καν να μαγειρέψει, μια δραστηριότητα πολύ πιο σημαντική απ' όσο συνειδητοποιούσε πριν ενσκήψουν τα μοναχικά Σάββατα. Το μαγείρεμα κρατούσε σε απόσταση το σούρουπο από το απόγευμα, ήταν ένα σημείο στίξης που εμπόδιζε τη μακριά πρόταση της μέρας να σκοντάψει στον εαυτό της και να μπουρδουκλωθεί. Τι απέμενε χωρίς το μαγείρεμα των ζυμαρικών και το κόψιμο των κρεμμυδιών; Αρνιόταν να γίνει μια από εκείνες τις γυναίκες που γεμίζουν τον χρόνο πριν από ένα ραντεβού δοκιμάζοντας ρούχα στην κρε-

βατοκάμαρα. Στις ταινίες, αυτές οι σκηνές εμφανίζονται πάντοτε μονταρισμένες και ίσως να δοκίμαζε όλη την γκαρνταρόμπα της, αν οι αλλαγές δε συνεπάγονταν να γδυθεί κάποια στιγμή, αν τα ρούχα εμφανίζονταν μαγικά πάνω στο σώμα της, με τη συνοδεία ενός τραγουδιού για τα καινούρια αύριο.

Άλλωστε, το να σκεφτεί σοβαρά την εμφάνισή της θα φόρτιζε τη βραδιά με μια βαρύτητα και μια επένδυση που δεν άξιζε. Δεν ήξερε τον εν λόγω άντρα και δεν ακουγόταν τρομερά συναρπαστικός. Τον έλεγαν Τεντ και εργαζόταν σε κάποιο περιοδικό ευρείας κυκλοφορίας. Αν ο Τεντ εκπροσωπούσε ένα καινούριο αύριο, η Λούσυ θα προτιμούσε να μείνει απλώς στο κρεβάτι μέχρι τη Δευτέρα. Ίσως να μην έμπαινε καν στον κόπο να αλλάξει. Ήταν απολύτως ευπαρουσίαστη. Αν δεν του άρεσαν οι γυναίκες που φορούν μπλουτζίν και μακό μπλουζάκια στα ραντεβού, μπορούσε να πάει να γαμηθεί. Ίσως να έβαζε ένα καλύτερο μπλουζάκι, όμως. Κοίταξε το σταυρόλεξο. «Οι απαντήσεις καθέτως αναφέρονται όλες σ' ένα θέμα που δεν επεξηγείται αλλού». Θαύμα. Έπρεπε να ανακαλύψεις το θέμα πριν φτάσεις στις απαντήσεις, και έπρεπε να βρεις τις απαντήσεις πριν ανακαλύψεις το θέμα. Αυτό ήταν το μοτίβο του μεγαλύτερου μέρους της ζωής της. Προτίμησε να ανοίξει την τηλεόραση.

Χαμογέλασαν ο ένας στον άλλο.

«Λοιπόν».

«Λοιπόν».

Είχαν παραγγείλει τα ποτά τους και τώρα προσποιού-

νταν ότι κοιτούσαν τα μενού. Ο Τεντ έδειχνε μάλλον πέντε χρόνια μεγαλύτερός της και δεν ήταν ούτε γοητευτικός ούτε καλοφτιαγμένος. Είχε αρχίσει να χάνει τα μαλλιά του, αλλά το είχε αποδεχτεί, έτσι όσα μαλλιά είχαν απομείνει ήταν ξυρισμένα προσεκτικά αλλά όχι επιθετικά. Οι ρυτίδες γύρω από τα μάτια του έδειχναν ότι χαμογελούσε πολύ και τα δόντια του ήταν ίσια και λευκά. Μόνο το πουκάμισό του, το οποίο ήταν δυστυχώς μαύρο και λουλουδάτο, χτυπούσε σήμα κινδύνου, αλλά έμοιαζε σαν να είχε αγοραστεί ειδικά για την περίσταση. Αν ίσχυε αυτό, ήταν εξίσου γλυκό και θλιβερό. Σε γενικές γραμμές, έμοιαζε ακριβώς με τον τύπο του άντρα που θα περίμενε να γνωρίσει σε ραντεβού στα τυφλά, οργανωμένο από μια κοινή φίλη: ευχάριστος, πληγωμένος, ακίνδυνος και με τυφλή πίστη στη δύναμη μιας άλλης γυναίκας να τον βγάλει από τη μοναξιά του. Αναρωτήθηκε αν κι εκείνος έπιανε μια παρόμοια εκδοχή του ίδιου πράγματος σ' εκείνη, αλλά δεν πίστευε ότι ανέδινε την ίδια μελαγχολία. Ίσως κορόιδευε τον εαυτό της. Κατάλαβε μέσα σε δευτερόλεπτα ότι δε θα ακολουθούσε δεύτερο ραντεβού.

«Ποιος θα αρχίσει πρώτος;»

Ποιος θα αρχίσει πρώτος; Θεέ και Κύριε. Σαν να περίμεναν έξω από τουαλέτα όπου υπήρχε χώρος μόνο για ένα άτομο τη φορά. Πέρασε πρώτος, ήθελε να του πει. Δεν υπάρχει ποτέ ουρά στις αντρικές τουαλέτες. Αλλά πάλι, δε βρίσκονταν εδώ για να περάσουν καλά. Βρίσκονταν εδώ για να ανακαλύψουν αν θα άντεχαν να φανταστούν κάτι σαν υποκατάστατο μιας αδέξιας σχέσης, και για να το πετύχουν αυτό, έπρεπε να φύγουν από τη

μέση οι ιστορίες' ιστορίες πόνου, απώλειας, κακοδιαχείρισης και παραπτώματων. Καταλάβαινε από την αύρα ήττας που απέπνεε ότι το παράπτωμα δεν ήταν δικό του.

«Εσύ πρώτος».

«Λοιπόν. Με λένε Τεντ. Κάτι που ήξερες. Και είμαι φίλος της Νατάσας».

Έκανε μια χειρονομία προς το μέρος της, απλώνοντας τον βραχίονά του, σαν να της ζητούσε να κάνει υπόκλιση. Αυτό για να δείξει ότι και η Λούσυ ήταν φίλη της Νατάσας, πράγμα που εξηγούσε γιατί προσποιούνταν ότι μελετούσαν τα μενού.

«Έχω δύο κόρες, τη Χόλι και τη Μάρσι, δεκατριών και έντεκα, και συμμετέχω πολύ στη ζωή τους, αλλά δεν είμαι πια μαζί με τη μαμά τους».

«Χαίρομαι που το ακούω».

«Α» είπε ο Τεντ. «Όχι, δεν ξέρω τι σου είπε η Νατάσα, αλλά η Έιμι δεν είναι κακός άνθρωπος. Δηλαδή έκανε κάποια λάθη, αλλά...»

«Συγγνώμη» είπε η Λούσυ. «Έκανα ένα χαζό αστείο».

«Δεν το έπιασα».

«Ε, ότι, αν ήσουν ακόμα μαζί της, δε θα έπρεπε να βγαίνεις σε ραντεβού στα τυφλά».

Ο Τεντ την έδειξε πάλι. Την ήξερε μόνο πέντε λεπτά και είχε ήδη εφαρμόσει τη συνήθεια να απλώνει τον πήχη του προς το μέρος της και να τη δείχνει. Θα ήταν ιδανικός σε ρόλο τροχονόμου έξω από σχολικές μονάδες, αλλά η Λούσυ δεν έψαχνε απαραίτητα αυτό σ' έναν σύντροφο.

«Α, ναι. Αυτό θα ήταν αστείο. Αστεία περίεργα, εννοώ».

«Το αστείο μου υποτίθεται ότι ήταν αστεία ξεκαρδιστικό».

«Όχι, όχι. Ήταν επιτυχημένο αστείο. Αλλά, αν εγώ έκανα κάτι τέτοιο, δε θα ήταν αστεία περιέργο;»

«Μου επιτρέπεις να ρωτήσω τι συνέβη;»

«Με την Έιμι;»

«Ναι».

Σήκωσε τους ώμους.

«Γνώρισε κάποιον».

«Α».

Το σήκωμα των ώμων δεν έδειχνε αποδοχή. Το σήκωμα των ώμων ήταν ένας προσεκτικά ανέμελος τρόπος για να κρύψει τον οξύ πόνο που δεν είχε χωνέψει ακόμα.

«Δεν ξέρω. Συνήθως φταίνε και οι δύο, και χρειάζονται δύο για ένα τανγκό» είπε εκείνος.

«Ε, ναι. Δύο ήταν. Εκείνη κι αυτός».

«Δεν εννοούσα αυτό, ξέρεις. Το άλλο άτομο».

«Χόρευες κι εσύ τανγκό μαζί τους;»

Δεν έδειχνε τέτοιος τύπος, αλλά τι ήξερε η Λούσυ απ' αυτά;

«Όχι! Όχι φυσικά, αν με το τανγκό εννοούμε... Τι εννοούμε;»

«Μάλλον σε ρώτησα αν χρειάζονται τέσσερις για να χορέψουν τανγκό».

«Τέσσερις; Πώς βρεθήκαμε από τους δύο στους τέσσερις;»

«Εσύ και κάποια άλλη».

«Α! Όχι, Θεέ μου. Όχι».

«Άρα από ποια άποψη εμπλέκεσαι στο τανγκό;»

«Μακάρι να μην είχα χρησιμοποιήσει την παρομοίωση με το τανγκό».

«Ας την ξεχάσουμε».

«Αυτό που προσπαθούσα να πω είναι πως, όταν κάποιος είναι αληθινά ικανοποιημένος από τον γάμο του, τότε δεν υπάρχει χώρος για άλλο άτομο».

«Α, είσαι απ' αυτά τα άτομα».

«Κακό είναι αυτό; Είμαστε κακοί άνθρωποι;»

Ίσως είχε ακουστεί πολύ επιτιμητική.

«Όχι. Όχι κακοί. Απλώς... υπερβολικά καλοπροαίρετοι».

«Σοβαρά; Μπορεί κανείς να είναι υπερβολικά καλοπροαίρετος;»

Φυσικά και δεν μπορεί. Αλλά έμοιαζε λες και η υπερβολική καλοσύνη του Τεντ είχε τουμπάρει στα δάκρυα της κλάψας και της μεμφιμοιρίας του.

«Το θέμα είναι ότι δεν ξέρω πόσο δυστυχημένη ήταν η γυναίκα σου».

«Ούτε εγώ ξέρω».

«Άρα πιθανότατα δεν ήταν πολύ δυστυχημένη».

«Πώς το καταλαβαίνεις αυτό;»

«Μοιάζει ευαίσθητος άνθρωπος σε λογικά πλαίσια. Θα το είχες προσέξει. Πιθανότατα ήταν μετρίως δυστυχημένη. Ούτε ευτυχημένη ούτε δυστυχημένη. Όπως οι περισσότεροι άνθρωποι».

Δεν ήξερε τι έλεγε, αλλά άρχιζε να καταλαβαίνει ότι τα ραντεβού στα τυφλά, ειδικά τα αποτυχημένα και χωρίς προοπτική μελλοντικής σχέσης, πρόσφεραν κάθε λογής πλεονεκτήματα. Μπορούσες να προσφέρεις την αδαή γνώμη σου χωρίς να σου το ζητήσει ο άλλος, και να γίνεις όσο αδιάκριτη ήθελες. Η Λούσυ συχνά ένιωθε την παρόρμηση να πλησιάσει έναν ξένο στον δρόμο – κάποιον που διάβαζε ένα άσχετο βιβλίο, ας πούμε, μια νέα κοπέ-

λα που έκλαιγε μιλώντας στο κινητό της ή έναν λευκό κούριερ με ποδήλατο και κοτσιδάκια ράστα– και να τον ρωτήσει τι παίζει. Αυτό μόνο. «Τι παίζει εδώ;»

Λοιπόν, αν δεν ανησυχούσε μήπως δε βρει σύντροφο κάποιου είδους, για όλη της τη ζωή, για σεξ ή έστω για τένις, θα μπορούσε να καθίσει σ' ένα τραπέζι σαν αυτό, μ' έναν άντρα σαν τον Τεντ, και να τον ρωτήσει τι παίζει, κι εκείνος δε θα μπορούσε να της πει να κοιτάζει τη δουλειά της, επειδή βρίσκονταν εκεί για να περάσουν στην ουσία. Μέχρι πρόσφατα, η Λούσυ πίστευε ότι η φράση είχε κάποια σχέση με το κυνήγι, κι άρα ήταν σε χρήση στη γλώσσα για εκατοντάδες χρόνια. Αλλά ένα ήσυχο σαββατιάτικο απόγευμα, ψάχνοντας την απάντηση σ' ένα σταυρόλεξο, το είχε γκουγκλάρει, και τώρα ήξερε ότι προερχόταν από τις πρώτες μέρες του κινηματογράφου· και σήμαινε χοντρικά αυτό ακριβώς: τι τρέχει, για πέραν στην ουσία όσο πιο γρήγορα γίνεται. Ο Χαλ Ρόουτς, ο ηθοποιός και παραγωγός που ισχυριζόταν ότι είχε επινοήσει την έκφραση, πιθανότατα δε θα φανταζόταν ποτέ ότι θα χρησιμοποιούνταν για να περιγράψει τη στιγμή όπου δύο χωρισμένοι μιλούν για τις απογοητεύσεις και την υπερευαισθησία τους τρώγοντας μαζί. Αλλά πάλι, έτσι είναι η ζωή. Η Λούσυ ήταν σαράντα δύο ετών και θεωρούσε τελείως απίθανο να ξαναβρεθεί δεμένη σε μια σιδηροδρομική γραμμή, καθώς μια αμαξοστοιχία θα ερχόταν καταπάνω της. Το είχε ζήσει αυτό με τον Πολ.

«Έτσι νόμιζα κι εγώ» είπε ο Τεντ. «Νόμιζα ότι ήταν μετρίως δυστυχημένη».

«Ναι, όταν είσαι μετρίως δυστυχημένος, υπάρχει πάντοτε χώρος για τρίτο άτομο».

«Δεν το είχα σκεφτεί αυτό. Λες δηλαδή ότι αυτό θα έπρεπε να προσέχω;»

«Όχι, δεν μπορείς να προσέχεις τον μετρίως δυστυχισμένο. Αυτό είναι το όλο θέμα. Αν όλοι οι μετρίως δυστυχισμένοι το έσκαγαν με άλλους, κανείς δε θα έμενε παντρεμένος πάνω από πέντε λεπτά».

Η Λούσυ διερωτήθηκε αν έκαναν καλό σεξ, και μετά θυμήθηκε ότι είχε βγει ένα πρώτο ραντεβού και δε θα υπήρχε δεύτερο. Μπορούσε να ρωτήσει ό,τι ήθελε.

«Ήταν εντάξει το σεξ; Ήταν... τακτικό;»

«Η Έιμι ήταν πολύ ελκυστική γυναίκα. Είναι ακόμα, πρέπει να πω. Πιο ελκυστική από εμένα. Μάλλον παντρεύτηκα μια γυναίκα που μου έπεφτε πολλή».

«Μάλλον δε σε καταλαβαίνω».

«Κάπου πρέπει να έχω μια φωτογραφία».

Άρχισε να ψάχνει το κινητό στο σακάκι του.

«Όχι, εντάξει, καταλαβαίνω τι σημαίνει ελκυστική. Δεν καταλαβαίνω πώς αυτό συνδέεται με το σεξ».

«Ημουν μονίμως λιγάκι νευρικός και αγχωμένος».

Η Λούσυ δεν είχε ιδέα τι σήμαινε αυτό ή πώς κολλούσε στο θέμα της συζήτησης, αλλά δεν είχε άλλη διάθεση για λεπτομέρειες.

«Άρα ψάχνεις κάποια ασχημούλα».

«Ξέρω ότι ακούγεται περίεργο, αλλά πράγματι αυτό ψάχνω. Και πρέπει να πω ότι, μόλις σε είδα να μπαίνεις, απογοητεύτηκα κάπως. Συγγνώμη. Όποιος καεί στον χυλό, και τα λοιπά».

«Είσαι αρκετά γαλίφης, το ξέρεις αυτό;»

Εκείνος γέλασε.

«Σειρά σου».

«Όχι, Θεούλη μου. Κιόλας;»

«Δυστυχώς».

«Είμαι η Λούσυ, φίλη της Νατάσας, έχω δύο αγοράκια, τον Ντύλαν και τον Αλ, δέκα και οκτώ ετών, συμμετέχω πάρα πολύ στη ζωή τους, μάλλον περισσότερο απ' όσο θα ήθελα, αφού δε ζω πια με τον μπαμπά τους».

«Και είσαι φιλόλογος».

«Ναι. Διευθύντρια τμήματος στο σχολείο της Παρκ Ρόουντ».

«Το ξέρω, το είχαμε κοιτάξει για τα κορίτσια».

«Και το βρήκατε ανεπαρκές;»

«Όχι. Ήταν πολύ εντυπωσιακό. Αλλά η Έμι ήθελε να αποκτήσουν την ίδια μόρφωση μ' εκείνη».

«Ιδιωτικό σχολείο».

«Ε, ναι. Όχι μόνο αυτό. Μικρότερες τάξεις, περισσότερα άτομα...»

«Μικρότερες τάξεις, περισσότερα άτομα; Περίεργο σχολείο αυτό».

«Όχι, όχι, περισσότερα άτομα που...»

Η Λούσυ γνώριζε πολλούς ανθρώπους που έστελναν τα παιδιά τους σε ιδιωτικά σχολεία, και πάντοτε τα μέρδευαν προσπαθώντας να αιτιολογήσουν την απόφασή τους. Οι λόγοι συνήθως αφορούσαν κάποιο είδος σύνθετης, σχεδόν ακατανόητης ευαισθησίας, που εμπόδιζε το παιδί να παρακολουθήσει το δημόσιο τοπικό σχολείο, κι έτσι, παρότι οι γονείς θα ήθελαν πολύ να το στείλουν εκεί κοντά, δε γινόταν στη συγκεκριμένη περίπτωση, επειδή το παιδί ήταν υπερβολικά ντροπαλό, έπασχε από αδιάγνωστη δυσλεξία ή διέθετε κάποιο απίστευτο ταλέντο, το οποίο χρειαζόταν την ειδική παρότρυνση και διαπαι-

δαγώγηση που το κράτος δεν ήταν σε θέση να προσφέρει. Η Λούσυ αποφάσισε ότι θα έκανε σεξ με τον πρώτο πατέρα ο οποίος θα έλεγε, νέτα σκέτα, πλάκα μού κάνεις, γαμώτο; Το δημόσιο σχολείο είναι γεμάτο ψυχοπαθή κωλόπαιδα, γκάνγκστερ και παιδιά που δε μιλούν αγγλικά, δασκάλους που δε μιλούν αγγλικά, δωδεκάχρονα που βρομοκοπούν μπάφο, εντεκάχρονα που θα σαπίσουν την κόρη μου στο ξύλο επειδή διαβάζει Πλάτωνα στο διάλειμμά της για μεσημεριανό.

«Περισσότερα άτομα που είναι...»

«Σαν αυτές;»

Ο Τεντ την κοίταξε με ευγνωμοσύνη.

«Αυτό είναι, φαντάζομαι. Και μάλιστα, στη Σχολή Μπλουμπέλ υπάρχουν πολλά κορίτσια από την Ασία. Κινέζες και Ινδές. Άρα δεν είναι ότι...»

«Καταλαβαίνω. Κανένα πρόβλημα».

«Εσένα πού πηγαίνουν οι γιοι σου;»

«Στο Φράνσις Μπέικον».

«Α, έχω ακούσει καλά λόγια γι' αυτό».

Φάνηκε ανακουφισμένος, λες και το γεγονός ότι οι γιοι της πήγαιναν σ' ένα σχετικά αξιοπρεπές σχολείο αποτελούσε απόδειξη ότι η Λούσυ δεν είχε τελείως παρανοϊκές απόψεις λόγω ιδεολογίας.

«Και γιατί... Δηλαδή γιατί είσαι εδώ;»

«Γιατί είμαι ελεύθερη; Η Νατάσα δε σου είπε τίποτα;»

«Κάτι λίγα».

«Ε, τα πρωτοσέλιδα λένε ολόκληρη την ιστορία».

«Πώς τα πάει τώρα;»

«Εντάξει. Είναι καθαρός. Αποτοξίνωση, ψυχοθεραπεία... Κάνει όλα όσα έπρεπε να έχει κάνει πριν χρόνια».

«Και δε θέλει να επιστρέψει;»

«Α, ναι. Δε βλέπει τι πρόβλημα υπάρχει».

«Και τι πρόβλημα υπάρχει;»

«Τον μισώ».

«Κατά πάσα πιθανότητα αυτό μπορεί να αλλάξει».

«Δε νομίζω».

Όλοι έδειχναν να πιστεύουν ότι η συγχώρεση ήταν σε απόσταση αναπνοής, εκεί, στο διπλανό τραπέζι, και το μόνο που χρειαζόταν ήταν να σηκωθεί η Λούσυ και να ανοίξει τη βρύση, αλλά δεν το έκανε από διαστροφή και σκληρότητα. Ήταν θυμωμένη, πράγματι, αλλά δεν υπήρχε βρύση. Ο Πολ είχε σπαταλήσει όλα τα χρήματά τους. Ο Πολ είχε καταστρέψει πάρα πολλά γενέθλια. Ο Πολ την είχε αποκαλέσει σκύλα και πουτάννα υπερβολικά πολλές φορές. Ο Πολ είχε χτυπήσει έναν ντελιβερά και κουβαλούσε κοκαΐνη και ντιλέρια μέσα στο σπίτι όπου ζούσαν τα παιδιά του. Θα τα θυμόταν όλα αυτά την υπόλοιπη ζωή της και κάποια μέρα, όταν πολλά χρόνια θα έμπαιναν ανάμεσα στο παρελθόν και το μέλλον, ίσως μπορούσε να φανταστεί την οργή της να καταλαγιαίνει. Αλλά η καταλαγιασμένη οργή δεν ήταν το ίδιο πράγμα με την αγάπη. Μπορεί ο Τεντ να έμοιαζε θελκτική επιλογή για μερικές γυναίκες που είχαν υποστεί κάτι παρόμοιο, αλλά η Λούσυ δε χρειαζόταν κάποιον που να είναι καλός μαζί της. Ήθελε διανοητικά ερεθίσματα και σεξουαλική έξαψη, και αν δεν μπορούσε να έχει αυτά, τότε δε χρειαζόταν κανέναν.

«Η Νατάσα λέει ότι είσαι φανατική αναγνώστρια» είπε ο Τεντ, ο οποίος προφανώς δεν ήθελε να μιλήσει άλλο για μίσος.

«Α! Ναι».

«Προσπάθησα να ασχοληθώ κάπως με το διάβασμα, αλλά θα ήμουν φεύτης, αν σου έλεγα ότι μου αρέσει».

Η Λούσυ αναρωτήθηκε τι είχε διαβάσει. Τις σελίδες για το βιβλίο των *Sunday Times*; Ένα βιβλίο ή όλα τα βιβλία της τελευταίας πενταετίας;

«Δεν πειράζει».

«Περνάω πιο ευχάριστα με μια καλή σειρά στο Netflix».

Και η Λούσυ απολάμβανε μια καλή σειρά στο Netflix. Πέρασαν την υπόλοιπη βραδιά αρκετά εύκολα. Η Λούσυ ήξερε ότι δεν ήταν νέα. Βρισκόταν χοντρικά στο μέσο της ζωής της. Αλλά αναμφίβολα δεν ήταν πιο νέα από κάτι τέτοιο;